B.I.R. 3677

UIALA

MIHAIL POLIHRONIADE

TINERETUL ȘI POLITICA EXTERNĂ

BIBLIOTECA INSTITUTULUI DE ISTORIE ROMÂNĂ
UNIVERSITATEA DIN CLUJ

POLITICĂ ȘI ECONOMIE

R Â N D U I A L A

ARHIVĂ DE GÂND ŞI FAPTĂ ROMÂNEASCĂ

Redacţia şi Administraţia:

— Bucureşti II — Strada Francmazonă Nr. 7 —

CONT LA CEC 1259

Au apărut:

4 caete alcătuind 1 volum (Anul I) de 490 pagini, format mare.

Colecţia anului I se poate procura dela Administraţie cu lei 1000.

Abonamente din urmă (cu lei 200) — se fac numai dela caetul 3 sau 4 din anul I.

Caetele 3 şi 4 se pot procura separat, cu lei 100 fiecare.

Abonamentul pentru 12 caete Lei 200

B.I.R. 3677
6864

RÂNDUIALA

MIHAIL POLIHRONIADE

TINERETUL ȘI POLITICA EXTERNĂ

Nr. inv. 1623/1937
BIBLIOTECA INSTITUTULUI DE ISTORIE ROMÂNĂ
UNIVERSITATEA DIN CLUJ

POLITICĂ ȘI ECONOMIE

BIBLIOTECA INSTITUTULUI DE ISTORIE ROMÂNĂ
UNIVERSITATEA DIN CLUJ

ROMANIA ȘI RUSIA SOVIETICA

România nu poate lupta alături de Rusia Sovietică!

Iată exprimată într'o singură frază poziția tineretului nu numai față de politica externă oficială, ci și față de istoria românească, față de cultura și civilizația creștină, față de onoarea și demnitatea acestei nații și față de Dumnezeu.

Iată gândul nostru întreg și hotărârea noastră nesovăelnică, gând și hotărâre pe care Căpitanul le-a rostit răspicat în „Memoriul" înaintat Majestății Sale Regelui.

Dar oamenii lumii vechi nu ne înțeleg.

Deaceia se uită la noi cu mirare, clatină din cap aiuriți și întreabă cu nevinovăție: „Mă rog și de ce nu alături de Rusia Sovietică?" Pentru oamenii lumii acesteia — pentru cei de bună credință — să mai lămurim odată de ce nu vrea tineretul, să lupte alături de Rusia Sovietică.

România nu e pe lume numai de azi de ieri.

Şi chiar dacă statul românesc n'a fiinţat în forma de astăzi, neamul românesc îşi duce viaţa pe aceste meleaguri de aproape două mii de ani! El are o istorie aci şi această istorie, povestea trecutului, trebue să-l călăuzească în întunerecul prezentului şi să-i lumineze viitorul. Ce învăţăminte avem noi de tras din acest trecut cu privire la problema ce ne interesează astăzi? Mai întâi o învăţătură veche, care a avut însă şi o ediţie mai nouă, învăţătură ce va aduce probabil un zâmbet batjocoritor pe buzele „înţelepţilor" lumei duşmane tineretului dar pe care adevăraţii înţelepţi ai neamului, un Haşdeu de pildă, o socoteau drept axă a istoriei româneşti.

Din toate năvălirile şi din toate ocupaţiile, una singură a ameninţat în trecut fiinţa neamului acestuia, năvălirea slavă — la începutul istoriei noastre — şi ocupaţia rusească în Basarabia.

Slavii au fost singurul popor care izbuteau să ne asimileze, iar ocupaţia rusească din Basarabia a fost singura ocupaţie străină care era pe cale de a rusifica o provincie românească.

Să trecem însă peste aceste învăţăminte vechi şi să venim la cele mai noui.

Este o poveste dureroasă aceia a relaţiilor noastre cu Rusia. Nu ştim dacă în viitor, sub alt regim, poporul rusesc se va purta tot aşa cum s'a purtat ţarismul şi bolşevismul. S'ar putea, ca în viitor să avem relaţii prieteneşti cu el.

Totuşi întotdeuna va trebui să fim cu grije, căci

nu putem face abstracție de învățămintele istoriei noastre naționale.

De aproape o sută cinci zeci de ani suntem vecinii colosului rus și de tot atâta timp rușii arată că vor să ne „ocrotească"' — față de turci odinioară, față de unguri în 1914—1918, față de „revizioniști" acum.

Cum ne-au ocrotit ? Mai întâi o constatare, ori de câte ori armatele rusești veneau la noi în țară, nu voiau să mai plece, iar dacă cineva le silea să plece, nu plecau cu mâna goală.

Intre 1806 și 1812 voiau să ne înglobeze în imperiul rus.

Din fericire Napoleon I-iul atacându-i, au fost siliți să părăsească intențiile lor inițiale, dar, la 1812, ne-au răpit o provincie: Basarabia. După distrugerea lui Napoleon, Austria d-lui de Metternich devenind arbitră pe continent, împiedică, împreună cu Anglia, expansiunea rusă spre Constantinopol. Rușii sunt siliți să nu se ocupe prea insistent de noi. Dar revoluția greacă și complicațiile pe care le produce în problema Orientului dă prilej Rusiei să facă din nou un pas decisiv spre Constantinopol. Intre 1829—1856 trăim formal sub suzeranitatea Turciei dar în fapt sub greaua stăpânire rusească. Se pregătește pe îndelete definitiva noastră înglobare în colosul rus, consulii ruși sunt adevărații stăpâni la Iași și la București. Intâia manifestare a conștiinței naționale românești, revoluția dela 1848,

împotriva protectoratului rusesc se îndreaptă. Dar revoluția e înfrântă, revoluționarii goniți în toate țările Europei, apăsarea rusească e pe zi ce trece mai grea. Războiul Crimeii, atacul anglo-francez asupra protectorului nostru, **silește** iarăși Rusia să nu ne mai protejeze. **Numai în urma acestei înfrângeri prima unire e posibilă.** România, întregită cu trei județe din vechea ei Basarabie, crește repede la adăpostul momentanei paralizii rusești. Dar, după douăzeci de ani, Rusia se reface. Austria e la rândul ei mult slăbită de pe urma a două războae nenorocite. Franța a fost și ea grav înfrântă, iar Anglia e departe. Rusia își ia din nou avânt. Războiul din 1877—78 începe. Noi suntem prea slabi ca să ne putem împotrivi puhoiului și pe de altă parte voim să ne înfăptuim independența. Nu lăsăm însă trupele rusești să treacă prin România fără a ne lua) precauțiuni. Incheiem cu Rusia un tratat prin care ni se garantează integritatea întregului nostru teritoriu. Rușii trec în Bulgaria dar sunt opriți la Plevna de trupele lui Osman Pașa. Situația armatei rusești e grea, e amenințată cu învăluirea, dezastrul planează asupra trupelor pravoslavnice. La 19 Iulie pleacă dela marele cartier general rusesc, telegrama, vestita telegramă prin care se cere ajutorul imediat al armatelor române deoarece: „Turcii ,adunând cele mai mari masse de trupe la Plevna, ne sdrobesc".

Intr'adevăr intervenția românească împiedică de-

zastrul. Românii se bat admirabil. Prinţul Carol, comandă armatele aliate în faţa Plevnei şi cucereşte victoria.

Suntem aliaţi, avem **tratat** de garantare a integrităţii noastre, ne-am bătut împreună şi am învins împreună. Ne aşteaptă probabil glorie şi fericire? Nu! Ne aşteaptă anexarea brutală a celor trei judeţe din Basarabia, iar fiindcă îndrăznim să protestăm suntem ameninţaţi cu dezarmarea şi cu ocuparea militară. Armata română, glorioasa armată de la Griviţa, de la Smârdan, de la Vidin în frunte cu şeful ei, Prinţul Carol, trebue să părăsească Bucureştiul şi să se retragă — să se retragă în propria ei ţară — pe o linie de rezistenţă între Câmpulung—Piteşti—Târgovişte. Dar ruşii — după bunul lor obicei — nu mai pleacă.

Anglia şi Austria îi **silesc**, cu greutate, să ne lase în pace.

Mai bine de treizeci de ani ne ferim de Rusia ca de foc şi **dacă există o tradiţie în politica externă românească aceasta este: prudenţa în raporturile cu** Rusia.

Dar la 1916 necesitatea de a realiza idealul nostru naţional ne sileşte să intrăm în război din nou alături de Rusia. Iarăşi luăm toate precauţiunile posibile. **Tratat** care să ne garanteze integritatea teritoriului, încheiat nu numai cu Rusia ci cu toţi aliaţii, convenţie militare care prevede ajutorul ce ni-l va da Rusia şi mai ales modalitatea intrărei şi a retragerii trupelor ruseşti în ţară.

O ducem de astă dată mai bine ? Nu ! Ruşii nu se ţin nici de convenţiune nici de tratat. Ajutorul militar nu ne soseşte la timp, muniţiile trimise de aliaţi sunt oprite în Rusia, însfârşit când oştile noastre se retrag în Moldova însângerată, ministrul de externe al Rusiei, Stürmer, tratează pe sub mână cu puterile centrale pacea. **Şi cu tot tratatul, cu toate peceţile, iscăliturile şi jurămintele, aliata noastră Rusia oferă puterilor centrale să împartă România. Austria să ia Muntenia, iar Rusia Moldova.**

Dar se prăbuşeşte ţarismul şi vine bolşevismul.

O ducem mai bine? Nu! Şi mai rău! Cine a trăit în Moldova în toamna lui 1917 şi primăvara lui 1918 ştie prăpădul ce se abătuse peste noi. Jaf şi pârjol. Eram copil dar n'am să-l uit niciodată.

Nu ne mai amintim de bombardarea Galaţului, de atacul Botoşanului ?

S'au uitat lucrurile astea ?

Şi ca întotdeauna trupele ruseşti nu voiau să mai plece, ba chiar încercau să ne impună regimul bolşevic. Pentrucă Rusia devenise republică trebuia să fim şi noi republică. **Deaceia au încercat să detroneze pe Regele Ferdinand pe care armata română a trebuit să-l apere de „aliaţii" săi.**

Şi asta s'a uitat ?

De astă dată i-am silit noi să plece, trupele noastre.

Astea sunt învăţămintele pe care ni le oferă istoria noastră naţională.

Ei bine, un animal, dacă se frige odată cu focul fuge toată viaţa de el.

Să fim noi oare atât de lipsiţi nu numai de inteligenţă ci chiar de instinctul de conservare pe care-l are ultima dintre fiinţe, încât să nu înţelegem şi să nu învăţăm nimic din trista poveste a trecutului nostru?

Tineretul nu şi-a uitat şi nici nu şi-a trădat istoria. El stă pe linia marilor învăţăminte ale acestei istorii când spune astăzi răspicat: **România nu poate lupta alături de Rusia Sovietică.**

Dar mai mult. Şi la 1877 şi la 1916 am mers alături de Rusia **siliţi** de o necesitate. La 1877 voiam să ne câştigăm independenţa, la 1916 voiam să câştigăm Ardealul.

Ne-am făcut frate cu dracul până am trecut puntea!

Astăzi ce mai avem de câştigat mergând alături de Rusia? De ce să ne facem frate cu dracul? Doar ca să câştigăm iadul?

Pentrucă într'adevăr astăzi Rusia nu e numai Rusia, ea personifică iadul pe pământ, revolta împotriva unei civilizaţiuni milenare, încercare de distrugere a ideii naţionale şi a neamurilor însăşi, batjocorirea lui Dumnezeu.

Stăpânită de jidani, căzută în mocirla materialis-

mului marxist, ea reprezintă tocmai antipodul concepţiei noastre de viaţă.

Impotriva jidovimei, împotriva marxismului jidovesc, împotriva morţii naţionale şi a descompunerii pe care o personifică comunismul, luptă tineretul de azi al României. Pentru neam, pentru civilizaţia creştină, în slujba lui Dumnezeu am îndurat umilinţe, am stat în închisori, am semănat pământul ţării cu mormintele camarazilor noştri.

Şi ni se cere astăzi să ne părăsim poziţiile, să ne renegăm idealurile, să ne trădăm morţii mergând alături de cei pe care o viaţă întreagă i-am combătut fără cruţare, socotindu-i ca o pedeapsă a lui Dumnezeu, de care trebue să ferim cu orice preţ ţara noastră ?

Dar dacă ne alăturăm Rusiei, ne alăturăm ei **împotriva** cuiva. Impotriva cui ? Fireşte împotriva Germaniei. De ce ? Ce avem de împărţit cu Germania ? Ce ne-a făcut Germania ? De ce să ne batem cu ea ? După câte ştiu în moemntul în care d-l Mussolini făcea declaraţiile dela Milano, iar Ungurii credeau că de acum lumea e a lor, d-l Rosenberg a scris în „Völkischer Beobachter", oficiosul guvernului german, un articol care a însemnat un duş rece asupra înflăcării maghiare. Spunea d-l Rosenberg, inspiratorul politicei externe germane, că Germania nu sprijină revizionismul

din întreaga lume, că ea își vede de treburile și de interesele ei.[1]

Ungurii au sărit ca arși, au protestat, au țipat, dar guvernul german nu și-a schimbat atitudinea. Ba dimpotrivă. Când presa românească și d-l Iorga au combătut afirmațiile revizionismului maghiar și au dovedit drepturile noastre istorice și etnice asupra Ardealului, cine a reprodus pe larg și cine a comentat favorabil argumentarea românească? Presa germană. întreaga presă germană.

Atunci de ce să ne batem cu Germania? Pentru d-l Litvinof? Pentru d-l Blum? Pentru d-l Blumenfeld-Scrutator? Ei știu de ce se bat. Se bat pentru neamul lui Israel. Se bat — sau mai bine zis împing pe alții să se bată în folosul lor — pentrucă zulufii câtorva onorabili israeliți dela Berlin au fost molestați. Dar noi? Ce avem noi cu Germania, ce avem cu Hitler, ce avem cu hitlerismul? Ar trebui să fim recunoscători și Germaniei și lui Hitler și hitlerismului și ar trebui să le fie recunoscători chiar dușmanii noștri — bine înțeles creștinii nu jidanii — pentru dacă astăzi Rusia Sovietică e relativ corectă cu noi, asta o datorim nu isprăvilor diplomatice ale d-lui Titulescu, ci pumnului german. **De frica Germaniei, nu de dragul nostru ne fac astăzi ochi dulci Sovietele.**

Căci de nu era Hitler, relațiile noastre cu Rusia ar fi fost cele de acum patru ani, când d-l Litvinof ne trata ca pe niște servitori și când d-l Titulescu,

1) Împrejurările din ultimii ani au dovedit că Germania nu s-a văzut numai de treburile ei ci s-a amestecat și acolo unde nu-i fierbea oala. Și s-a ars! — L.G.

își dădea demisia dela Londra ca să împiedece reluarea relațiilor cu Rusia Sovietică.

Și astea s'au uitat!

Să admitem totuși că într'un moment de nebunie colectivă, într'o clipă de uitare a istoriei românești, într'un ceas de nesocotire a intereselor noastre permanente, într'o zi de doliu și de dezonoare națională, intrăm în război alături de Rusia Sovietică, alături de jidovimea bolșevică, alături de moartea roșie, împotriva lumii creștine, împotriva civilizației milenare, împotriva lui Dumnezeu.

Ce se va întâmpla atunci?

Numai două ipoteze sunt posibile: s'au suntem învinși alături de Rusia Sovietică, sau suntem învingători.

In prima ipoteză soarta noastră e pecetluită: pierdem jumătate din țară. Dar în a doua ipoteză? **Pierdem tot!**

InItr'adevăr, dacă alături de Rusia am învinge Germania, în primul rând am distrus singura putere care făcea contrapondere colosului rus în Europa centrală, singura putere care — din punct de vedere românesc vorbind — dacă n'ar exista ar trebui inventată. Am rămâne astfel cu totul la cheremul Rusiei Sovietice.

S'ar repeta atunci, dar mult mai grav, povestea dela 1877 și dela 1918.

Armatele rusești n'ar mai pleca din România și

de astă dată n'am mai avea de a face cu simple bande bolşevice, ca în 1918, ci cu bolşevismul organizat, cu bolşevismul stăpân pe jumătate Europa, cu bolşevismul biruitor. Iar aci, în ţară la noi, două milioane de jidani care îşi vor găsi în fruntea oştirilor roşii fraţii, rudele şi misiunea, vor fi adevăraţii stăpâni.

România, înglobată în Uniunea Republicilor Sovietice, va fi şi ea un fel de Republică a Tătarilor, a kirghizilor sau a Cazacilor, stăpânită de jidani.

Ce îngrozitoare perspectivă!

Deaceea, cu orice riscuri şi cu oricâte jertfe, gândul tineretului legionar acesta este şi acesta va rămâne: **România nu trebue să lupte alături de Rusia Sovietică.**

PERICOLUL MAGHIAR.

Sunt cincisprezece milioane de români şi opt milioane de unguri. In caz de război, împotriva unei armate de aproximativ un milion cinci sute de mii de soldaţi români ar lupta o armată de circa şapte sute de mii de soldaţi unguri, economiceşte România are cel puţin de cinci ori mai multe posibilităţi decât Ungaria.

Atunci de ce atâta frică de unguri ?

Iată o întrebare de bun simţ care vine în capul oricărui om de treabă, atunci când citeşte avanlanşa de articole din presa noastră asupra pericolului maghiar, când aude inutilele discursuri rostite asupra primejdiei ce ne pândeşte de dincolo de Tisa, când vede cascada de întruniri ţinute ca să răspundem provocărilor maghiare.

E ceva suspect în această sistematică exagerare a pericolului maghiar, în crearea şi menţinerea unei adevărat psihoze în opinia publică românească,

Prin urmare ca forţă suntem cel puţin de două ori mai puternici ca ungurii. Fireşte dacă vom fi neînarmaţi, dacă vom fi lipsiţi de suflet, dacă vom fi prost comandaţi, putem fi învinşi. Au fost doar învinse armate colosale de către altele mult mai reduse ca număr.

Dar în orice caz biruinţa stă în mâna noastră, căci depinde de noi, de o bună chivernisire a treburilor noastre, să fim şi bine înarmaţi, şi bine pregătiţi sufleteşte, şi bine comandaţi. Aşadar soarta graniţei dinspre Ungaria stă în mâna noastră. Ungurii, **oricât s'ar sbate şi orice ar face,** nu vor putea muta cu o palmă frontierele României, dacă ne păstrăm capul şi sufletul.

Şi când lucrurile stau aşa, când ne avem soarta în mână, când între România şi Ungaria, singură Ungaria are să se teamă, mai poate fi vorba de un pericol maghiar?

Ma are rost să ne temem, mai are rost să protestăm sgomotos împotriva fiecărui articol publicat la Pesta, mai are rost să menţinem o psihoză de războî oricând posibil la Tisa?

Hotărît că nu!

Trebue să păstrăm liniştea celor tari şi calmul celor stăpâni pe ei.

Dar propaganda maghiară?

Propaganda maghiară a ajuns un mit în opinia publică românetscă. Ne e frică de ea şi mă întreb de ce?

Aş vrea să mi se arate un singur caz în istorie când vreo graniţă s'a schimbat în urma propagandei.

Să admitem însă că propaganda maghiară a avut un succes nesperat, să admitem — prin absurd — că toate popoarele pământului au fost convinse de dreptatea Ungariei şi că Liga Naţiunilor ar fi hotărît schimbarea graniţelor româneşti.

Ce se va întâmpla atunci? Bine înţeles în ipoteza — plausibilă — că propaganda maghiară nu ne-a convins şi pe noi, România va răspunde că nu înţelege să mute cu o palmă hotarele sale.

Crede cineva, serios vorbind, că se va găsi o putere în Europa şi în lume care să facă război României, să-şi verse sângele şi aurul, de dragul dreptăţii Ungariei? Cruciade s'au făcut în lume, pentru Dumnezeu. Se vor mai face poate, pentru o concepţie de viaţă. Dar de dragul dreptăţii vecinului mai ales când acea dreptate nu există, n'am pomenit război în istoria universală şi nici nu cred că se va pomeni vreodată. Deci pericol maghiar nu există, iar propaganda maghiară — chiar în ipotezele cele mai absurde — nu ne poate fi direct periculoasă.

Asta înseamnă să stăm nepăsători faţă de propaganda ungurească, să ne lăsăm calomniaţi şi batjocoriţi în ochii lumii ?

Nu ! Fireşte că nu !

E bine să răspundem. Să informăm corect străi-

nătatea. Să ne dovedim incontinuu drepturile istorice şi etnice asupra pământului românesc. Şi — dacă se poate — e bine să ne apărăm nu numai prin cifre, statistici şi diagrame ci şi prin afirmarea geniului românesc peste hotare. Prin expoziţii de artă românească, prin muzică românească, prin literatură bună românească, bine tradusă şi frumos înfăţişată, prin ştiinţă românească, prin gesturi de curaj şi măreţie românească.

Cultura este pentru o naţiune dreptul la viaţă şi mai ales dreptul la respect din partea celorlalte neamuri.

Deci să ne afirmăm noi, pentrucă a sosit timpul afirmării româneşti, dar să nu ne temem de propaganda calomniilor maghiare.

Bine dar ungurii cheltuiesc sume enorme pentru propaganda lor fără nici un scop ? Evident că nu !

Propaganda maghiară are un scop bine definit. Acela de a creia o atmosferă favorabilă Ungariei pentruca în cazul unei conflagraţiuni generale, în care România ar fi de partea proastă a baricadei şi ar fi învinsă, Budapesta să-şi poată valorifica pretentiunile la conferinţa păcii.

Reprezintă însă acest fapt un pericol direct pentru noi ? Nu ! Căci şi de astă dată ne avem soarta în mână.

Depinde de noi să nu ne lăsăm târâţi în războae ce nu ne privesc şi să nu fim de partea învinşilor,

Trebue să înțelegem odată pentru totdeauna, că dacă nu vom săvârși greșeli de orientare ireparabile Ungaria este și va fi din ce în ce mai dezarmată față de noi.

Și acum putem conchide categoric: **pericol maghiar nu există pentru România.**

Iar psihoza pe care presa, masoneria, politicianii și jidanii o întrețin în opinia publică românească nare decât un rost, acela de a distrage privirile noastre de la singura primejdie cu adevărat mare pentru statul și neamul românesc: **primejdia bolșevismului rusesc.**

Să fim deci liniștiți, granițele noastre apusene nu e nimeni în stare să le schimbe, iar discursurile și articolele nu pot impresiona pe bărbați întregi la minte și oțeliți la suflet. In schimb să privim cu înfrigurare hotarul nostru dinspre răsărit căci de acolo vine primejdia.

REVIZIONISMUL ŞI VALOAREA TRATATELOR

Toate bune, ar putea să spună cineva, dar ce facem cu revizionismul?

România există şi trăeşte în virtutea tratatelor, ori, împotriva acestor tratate se ridică „blocul revizionist". Noi nu putem fi decât de partea „blocului antirevizionist" și dacă Rusia Sovietică e „antirevizionistă", înseamnă că vrea păstrarea integrității tratatelor, deci ne apară pe noi, apără hotarele României.

Ce raționament simplist și fals dar care, repetat într'una, a intrat în capul multor oameni cumsecade.

Ce este un tratat? Confirmarea juridică a unui raport de forțe. Deci nu tratatul creiază raportul de forțe ci el numai îl consfințește. Cât timp durează un tratat? Atâta timp cât durează raportul de forțe care i-a dat naştere. Tratatul n'are viață proprie, el reflectă o realitate.

Deci când se susţine cu rea credinţă că România este o creaţie a tratatelor şi că numai în temeiul lor îşi duce viaţa, se afirmă o inepţie. Ca şi cum s'ar susţine că un om trăeşte pentrucă are act de naştere şi că dacă certificatul de naştere arde s'au dispare moare omul. Nu. Tratatele n'au făcut decât să consfinţească o realitate şi această realitate este: unitatea de sânge şi de suflet a românilor de o parte şi de alta a Carpaţilor, de o parte şi de alta a Prutului şi răsturnarea cu armele în mână a stăpânirilor ungară şi rusă.

Prin urmare avem dreptatea, etnică şi istorică, şi forţa. Dacă ar fi să pierdem realitatea etnică sau forţa atunci hotarele noastre se vor schimba indiferent dacă toate tratatele din lume ar rămâne pe vecie în picioare.

Deaceia pentru păstrarea hotarelor României n'avem să ne preocupăm decât de două lucruri: menţinerea şi întărirea situaţiei noastre etnice şi crearea unei mari forţe morale şi a unei mari forţe materiale capabile să reziste tuturor urgiilor. O stare de spirit de mare energie, de mare curaj şi de mare credinţă românească — şi o formidabilă armată, reflex al acestei stări de spirit. Iată ce trebue să fie grija de totdeauna a conducătorilor neamului românesc. Tratatele, paragrafele, argumentele juridice nu vor apăra nici o clipă graniţele României dacă nu vom avea suflet românesc şi putere armată românească.

Ori politica românească de după război mai ales prin aceasta a păcătuit, prin credința că tratatele, alianțele, Liga Națiunilor, securitatea colectivă, pacea indivizibilă ne garantează hotarele noastre.

Deaceia am ajuns la descompunerea morală de astăzi și am lăsat armata în paragină.

E vremea să ne trezim, să înțelegem că nici o ficțiune juridică nu ne va izbăvi și că o țară se apără cu sânge, cu suflet și cu arme, nu cu tratate.

N'am învățat oare nimic din istoria postbelică? Cu toată Liga Națiunilor, cu toată securitatea colectivă, cu toată pacea indivizibilă o muițime de tratate s'au prăbușit atunci când raportul de forțe care le dăduse naștere a dispărut.

De pildă, tratatul de la Sèvres încheiat în 1919 cu Turcia, se schimbă cu totul în urma înfrângerii Grecilor, în 1922, în Asia Mică și e înlocuit cu tratatul de la Lausanne.

Mai târziu tratatul dela Versailles cade încet încet în desuetudine iar în ultimii doi ani Germania îl violează fățiș și sistematic. De ce? Fiindcă ceiace i se putea impune Germaniei dela 1919 nu se mai poate impune Reichului național-socialist de astăzi. Raportul de forță s'a schimbat. In 1919 Germania era distrusă iar aliații formidabil și uniți, astăzi Reichul e puternic iar foști aliați sunt dezbinați și mai slabi ca el. Deci iată că acolo unde se schimbă raportul de forțe — cu toate tratatele,

cu toate Ligile şi pactele — se schimbă fatal şi tratatul iar când raportul de forţe între state nu se schimbă, se pot nărui toate tratatele din lume iar tratatul respectiv rămâne în picioare.

Aşa se explică de ce deşi tratatul dela Sèvres a dispărut şi deşi tratatul de la Versailles s'a nărui totuşi tratatul dela Trianon subzistă şi va subzista atâta timp cât actualul raport de forţe între Ungaria şi România rămâne în fiinţă.

Dar chiar d-l Titulescu, omul care a uzat, a abuzat şi a vânturat cel mai mult în ţara noastră chestiunea indivizibilităţii tratatelor, a securităţei colective, a pericolului revizionist, a antirevizionismului absolut etc., a **„revizuit“** total un tratat.

Intr'adevăr cine a fost în fruntea „revizioniştilor“ regimului strâmtorilor dacă nu D-l Titulescu? Cine a susţinut cu hotărîre „revizionistă" teza turcă şi — ceiace-i mai grav — teza „revizionistă“ rusă? Cine a înlăturat complect un tratat existent înlocuindu-l cu altul care — în treacăt fie zis — **convine mai puţin intereselor româneşti de cât cel precedent?**

D-l Niculae Titulescu!

Ei bine ori tratatele formează un bloc, de care nu trebue să te atingi, şi atunci d-l Titulescu prin acţiunea sa la conferinţa strâmtorilor a contribuit la năruirea acestui bloc şi deci a pregătit revizuirea eventuală a graniţelor României. Ori trata-

tele nu formează un bloc şi atunci d-l Titulescu a indus sistematic în eroare opinia publică pentru a băga România întrun angrenaj neconform cu interesele ei.

Există însă un „bloc revizionist" opus altui „bloc antirevizionist"? Toate statele învinse sunt „revizioniste" şi toate statele învingătoare „antirevizioniste"? Insfârşit „revizionismul" ameninţă România? Toate aceste afirmaţii, care circulă cu atâta insistenţă în presă şi pe care diverşi oameni politici le repetă cu o uşurinţă surprinzătoare sau interesată, n'au nici un adevăr la bază.

Dintre statele învinse în marele război Turcia nu e „revizionistă" căci şi-a „revizuit" tratatul încă de acum paisprezece ani. Austria n'a fost niciodată şi nu este „revizionistă". Germania a declarat categoric prin pana d-lui Rosenberg că nu înţelege să fie şampioana „revizionismului" şi că îşi vede de propriile ei interese.

Numai două state sunt „revizioniste": Bulgaria, în surdină, şi Ungaria, sgomotos, şi se bucură de sprijinul discursurilor d-lui Mussolini.

La atât se reduce „blocul revizionist", faimosul „bloc revizionist", care a făcut să curgă valuri de cerneală în România, pentruca astfel să fim aduşi a neglija primejdia bolşevică, ba chiar să fim convinşi că **trebue** să mergem alături de bolşevism pentrucă.... e antirevizionist.

In realitate nu există foşti învinşi şi foşti învingători (acţionând politic ca atare) revizionişti şi antirevizionişti.

Italia a fost învingătoare şi totuşi e de partea „revizionismului" maghiar iar Anglia și ea învingătoare, îl sprijină din când în când.

Rusia Sovietică e o învinsă a marelui război a pierdut Finlanda, statele baltice, Polonia și Basarabia şi totuşi e alături de Franţa. De ce? Pentrucă au un interes comun: pericolul german.

Prin urmare alianţele nu se întemeiază pe baza tratatelor sau contra tratatelor iar statele nu se grupează în „revizioniste" și „antirevizioniste". Alianţele s'au creiat pe bază de interese și se menţin sau dispar pe aceiași bază.

Deci dacă România s'a bătut acum douăzeci de ani alături de Franţa, de Rusia, de Italia și de Anglia nu înseamnă că de acum încolo — în eternitate — trebue să se bată tot alături de ele. Se va bate poate, dacă interesele ei îi vor dicta aşa, nu se va bate, dacă va avea interese contrarii lor.

DISCURSUL D-LUI MUSSOLINI

Insfârşit iată-ne ajunşi la pericolul „revizionist" pentru România.

Ducele a pronunţat un discurs la Milano în care a cerut în termeni poruncitori dreptate pentru „marea mutilată". „Ungaria milenară". Dela început trebue să afirmăm categoric că d-l Mussolini s'a situat pe o poziţie de nedreptate şi că tineretul român nu înţelege să piardă o palmă din pământul ţării şi că la nevoe îl va apăra cu îndârjire chiar împotriva Italiei fasciste. E însă discursul Ducelui atât de grav şi de neaşteptat?

D-l Mussolini dădea, printr'un discurs, o fişă de consolaţie Budapestei. Poate însă un discurs să schimbe frontierele? Fireşte că nu!

Indică însă cel puţin discursul d-lui Mussolini, intenţia Italiei **de a ne face război pentru a reda Ungariei Ardealul?** Cred că nimeni nu poate să susţină acest lucru. Deci nu există un pericol „revizionist" în sine? Nu! Există numai pericolul pe care l-am arătat mai sus, acela ca într'o conflagra-

ţie generală, România fiind de partea proastă a baricadei să fie învinsă, iar Ungaria învingătoare.

In acest caz cu „revizionism" sau fără, cu propagandă sau fără, cu discursurile d-lui Mussolini sau fără ele soarta noastră va fi aceiaşi. Vae victis! Totuşi să nu se creadă că reduc importanţa discursului d-lui Mussolini. Mă mărginesc să-i arăt caracterul platonic şi ineficacitatea-i practică.

Discursul totuşi a fost supărător pentru noi, ne-a scăzut prestigiul şi ne-a înfăţişat lumei într'o lumină falşă.

Să vedem însă cine-i vinovat de gestul d-lui Mussolini, să-l arătăm cu degetul, cum spune Căpitanul în memoriul său.

Am arătat mai înainte că discursul nu trebue să ne surprindă.

Intr'adevăr când eşti în ceartă cu cineva nu trebue să te mire faptul că la palmele tale îţi răspunde cu pumnul.

Ori noi, după război, urmând orbeşte politica masonică a Parisului am fost — afară de o scurtă perioadă — duşmanii Italiei fasciste.

La 1926 Guvernul Averescu introduce o nouă nuanţă în politica noastră externă. Deşi prieteni cu Franţa ne apropiem de Italia. Rezultatul se vede imediat; **Italia recunoaşte alipirea Basarabiei la România şi numai datorită ratificărei Italiei tratatul prin care marile puteri** (Franţa, Anglia, Ita-

lia, Japonia) **recunoşteau alipirea Basarabiei intră în vigoare.**

Mai mult, mareşalul Badoglio vine în România şi se duce să accepte o sabie de onoare la Chişinău.

Şi mai mult, în Septembrie 1926, semnăm cu Italia un pact de amiciţie şi colaborare. Revizionismul maghiar putea să se agite mult şi bine, dacă urmam această politică d-l Mussolini, n'ar mai fi vorbit de „marea mutilată".

Dar la schimbarea guvernului Averescu am schimbat şi politica externă iar când d-l Titulescu a revenit — în 1932 — la Externe, atitudinea noastră faţă de Italia fascistă a ajuns chiar duşmănoasă şi mai târziu provocatoare.

Tratatul cu Italia expirând în 1931 a fost reînoit şi de guvernul Vaida şi de guvernul Iorga. **D-l Titulescu l-a lăsat să cadă.**

Anul trecut am votat sancţiunile, deşi ne stricam toate interesele, de dragul ficţiunei tratatelor şi a Ligei Naţiunilor. Anul acesta, la Geneva, când gazetarii italieni — pe drept sau pe nedrept — au fluerat pe Negus, cine s'a sculat şi a strigat — într'un acces de nervi — preşedintelui: „**Monsieur le président, chassez ces sauvages**" — unul singur, ministrul nostru de externe, d-l Titulescu.

Insfârşit, chiar după plecarea d-lui Titulescu, România a votat la Liga Naţiunilor — tot de dragul ficţiunei tratatelor — contra Italiei.

Şi când aceasta a fost atitudinea României, ne mai mirăm că d-l Mussolin a spus ce a spus?

Decât să ne indignăm pe Duce ar fi mai normal să lapidăm pe cei care ne-au adus aici!

Bine dar d-l Mussolini ne-a insultat, ireparabilul s'a comis deci trebue acum să-l izbim şi noi!

Judecăm ca un beţiv care lovindu-se cu capul de pereţi şi văzând că şi-a făcut un cucui spune: „al dracului perete, lasă că te învăţ eu minte'" şi repezindu-se în el îşi sparge capul deabinelea.

Nici un interes românesc, nici unul, nu ne duce împotriva Italiei. Aliata noastră Jugoslavia, care era în conflict cu Roma a ajuns acum, după o politică inteligentă, la un acord cu ea. Dece n'am ajunge şi noi? Ce avem noi cu Italia fascistă?

Ce avantagii ne-a adus apropierea noastră de Roma în 1926 am văzut.

Crede cineva că astăzi lucrul e imposibil, că Roma s'a legat pentru eternitate de Budapesta? Mai întâi legături eterne în politică nu există.

In al doilea rând România are 20 milioane de locuitori şi Ungaria opt, România are de cinci ori mai multe posibilităţi economice ca Ungaria. Când ar fi să aleagă între **alianţa** Ungariei şi numai **neutralitatea** României d-l Mussolini n'ar putea s'o aleagă decât pe cea de a doua. Dacă vom rămâne însă duşmanii Italiei e firesc ca Ducele să continue a încuraja sistematic Ungaria.

Deaceia să ne chibzuim bine gesturile şi faptele şi să facem politica noastră, nu politica altora.

PENTRU O POLITICĂ EXTERNĂ ROMÂNEASCĂ

Intr'adevăr aceasta-i marele păcat al politicei externe româneşti, nu-i o politică de sine stătătoare ci e sugerată, e în slujba altora.

Am fost de la război încoace în slujba Parisului iar acum am ajuns mai rău, suntem în „obedienţa" Marelui Orient şi a d-lui Blum. Quai d'Orsay-ul încăpând pe mâna judaismului şi a masoneriei am căzut şi noi total în mâna lor.

Dar bine înţeles masonii şi jidanii sau chiar cei mai naţionalişti francezi sau englezi îşi fac politica lor, îşi văd de treburile lor, de interesele lor, nu de ale noastre.

Deaceia vedem în politica externă a României anumite gesturi şi orientări ,de care am vorbit mai înainte, care nu se potrivesc nici cu interesele, nici cu onoarea, nici cu demnitatea noastră.

Condiţiunea eficacităţii oricărei politici — interne sau externe — aceasta este: independenţa.

Politica externă a unei țări trebue să depindă exclusiv de interesele, de tradițiile, de idealurile acelei țări. Numai atunci posibilitatea de succes există.

Când însă renunți la propria-ți judecată, la propriu-ți instinct de viață, de conservare, devii un hipnotizat, un somnambul, devii obiect în loc să fii subiect.

Și primejdiile acestei situațiuni sunt astăzi mai mari ca oricând.

Conștiente că mișcarea ntțională le va sdrobi puterea și va reda politicei externe românești o atitudine de sine stătătoare, judaismul și masoneria luptă cu înverșunare pe două fronturi.

Pe frontul intern se încearcă — prin mijlocirea politicianilor — distrugerea mișcării legionare. Incercarea n'a reușit, dar lupta se dă mereu, și s'ar putea ca atacul decisiv să nu fi fost încă dezlănțuit.

Pe frontul extern România e împinsă la gesturi ireparabile. Toată politica externă în ultimii ani în această direcție a fost îndreptată: crearea unei tensiuni grave cu Italia și Germania.

Cu Italia am văzut unde s'a ajuns, cu Germania — deși d-l Rosenberg a scris celebrul său articol de repudiere a revizionismului — presa jidovească și anumiți oameni politici continuă campania de ațâțare și defăimare.

Iar ca încoronare a operei România este împinsă în brațele Sovietelor.

Deaceia vedem zilnic în presa jidovească articole ditirambice la adresa „antirevizionismului" bolşevic, la adresa „prieteniei" ce ne-o manifestă Sovietele iar dl. Ostrowsky a devenit oracolul saloanelor suspecte şi omul iubit şi cultivat de judeomasonerie. Dacă planul ar reuşi, dacă am semna cu Rusia Sovietică vre-un tratat de alianţă sau dacă am promite — Cehoslovaciei de pildă — libera trecere a trupelor ruseşti pe teritoriul României, atunci ireparabilul ar fi cu adevărat comis.

Iată de ce credem că a sosit timpul ca politica externă a României să devină românească, liberă, de sine stătătoare.

Tineretul trebue să stea de strajă, să împiedice comiterea ireparabilului şi să lupte pentru independenţa **reală** a politicei externe româneşti.

De altfel biruinţa legionară se întrevede la orizont, soarele unei noui Românii a început să răsară, eliberarea e mai aproape decât ne-o închipuim.

CUPRINSUL

	Pag.
România şi Rusia Sovietică	3
Pericolul maghiar	14
Revizionismul şi valoarea tratatelor . . .	19
Discursul d-lui Mussolini	25
Pentru o politică externă românească . . .	29

BIBLIOTECA INSTITUTULUI DE ISTORIE ROMÂNĂ
UNIVERSITATEA DIN CLUJ

Tipografia „Bucovina", I. E. Torouţiu, Bucureşti III.

R Â N D U I A L A

ARHIVĂ DE GÂND ŞI FAPTĂ ROMÂNEASCĂ

APAR 10 CAETE PE AN

DIN CUPRINSUL CAETELOR APĂRUTE:

Anul I.

D. C. AMZAR: Gând şi cuvânt.
„ „ Inceputul sforţării proprii.
„ „ Condiţiile filosofiei
VASILE BANCILA: Sensul culturii.
ERNEST BERNEA: Tradiţie şi revoluţie.
„ „ Monografia sociologică.
„ „ Poesia română contemporană.
ION CONEA: Basarabii din Argeş.
EUGEN IONICA: Industria în România.
ION I. IONICA: Ţară şi ţări.
„ „ Drepturile criticei.
„ „ Invăţământul filosofic.
G. NICOLAU-BARLAD: Cooperaţia în România.
„ „ Satul românesc

Anul II.

D. C. AMZAR: Destin legionar.
LUCIAN BLAGA: Aspectele fundamentale ale creaţiei culturale.
ERNEST BERNEA: Cartea unui început de veac.
ION CONEA: Destinul istoric al Carpaţilor.
ION I. IONICA: Moţa-Marin, închinare.
„ „ „ Oedip de G. Enescu.
M. POLIHRONIADE: Politica externă a României.
NICOLAE POPP: Etnodemografia României.

CETIŢI ŞI RĂSPÂNDIŢI CĂRŢILE «RÂNDUELII» :

Colecţia mică

1. *ERNEST BERNEA : Tineretul şi politica.*
2. *D. C. AMZĂR : Naţionalismul Tineretului.*
3. *M. POLIHRONIADE : Tineretul şi politica externă.*
4. *ERNEST BERNEA : Gânduri pentru Ţară nouă.*
5. *VICTOR P. GÂRCINEANU : Din lumea legionară.*
6. *D. C. AMZĂR : Naţionalismul Partidelor.*

Colecţia mare

ARON COTRUŞ : Ţară (poem).
ERNEST BERNEA : Cartea Căpitanilor.

BIBLIOTECA INSTITUTULUI DE ISTORIE ROMÂNA
UNIVERSITATEA DIN CLUJ

Vor apare:

NAE IONESCU : Iuda suferă....
ERNEST BERNEA : Tradiţie şi Revoluţie.
D. C. AMZĂR : Orizontul unei revoluţii.

Preţul Lei 5